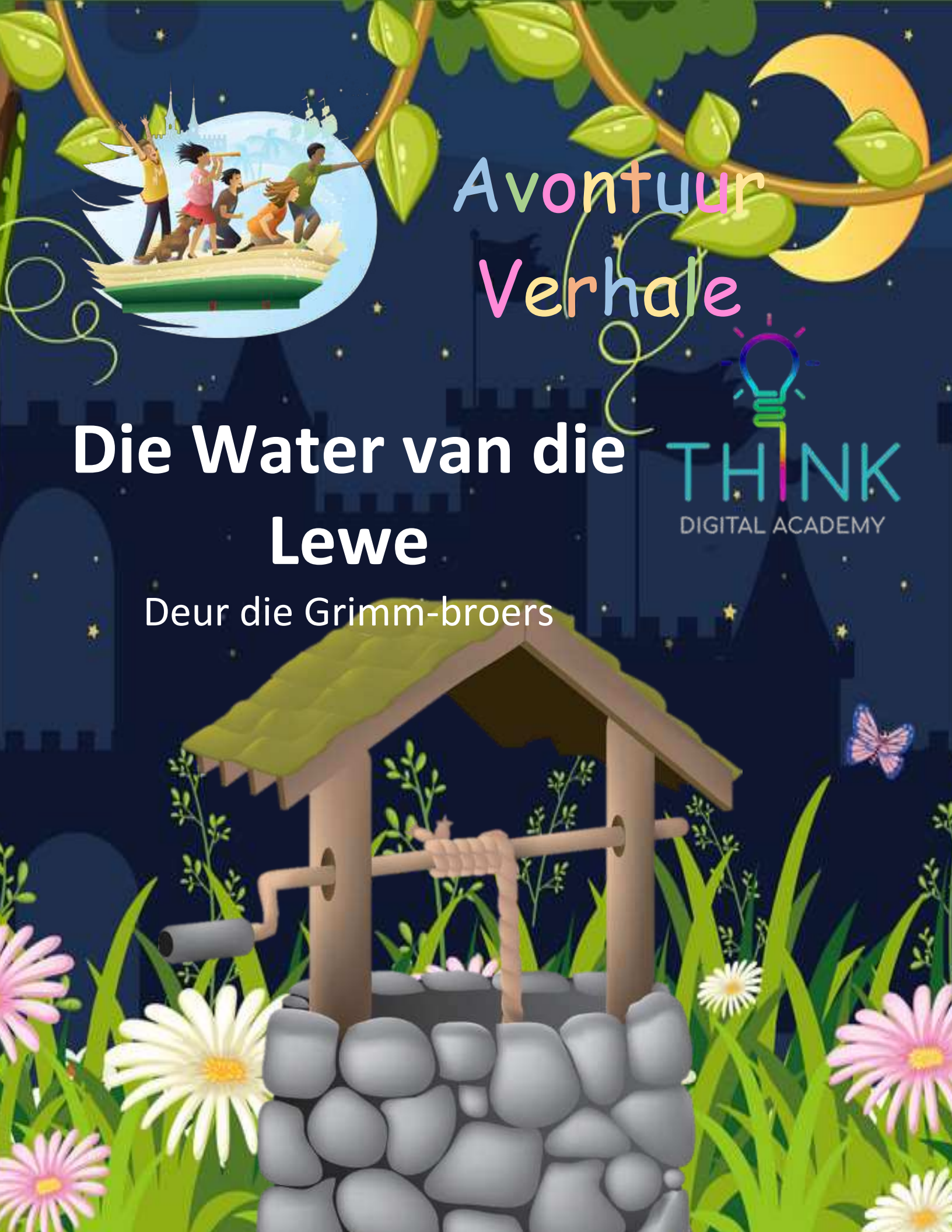




Avontuur Verhale



Die Water van die Lewe

Deur die Grimm-broers

Lank, Lank Gelede

Lank voordat ek of jy gebore was, het daar in 'n land 'n hele entjie verder 'n koning geregeer wat drie seuns gehad het.



Hierdie koning het eenkeer baie siek geword – so siek dat niemand gedink het hy gaan dit oorleef nie. Sy seuns was baie bedroef oor hul vader se siekte; en terwyl hulle baie treurig saam in die tuin van die paleis geloop het, kom 'n ou man hulle tegemoet en vra wat fout is.



Hulle het vir hom gesê dat hul pa baie siek was en dat hulle bang is niks kan hom red nie. "Ek weet wat sal," het die ou mannetjie gesê; 'dit is die Water van die Lewe.

As hy 'n slukkie daarvan kon vat, sou hy weer gesond wees, maar dit is baie moeilik om te kry.' Toe het die oudste seun gesê: 'Ek sal dit binnekort vind.



Hy het na die siek koning gegaan en gesmeek dat hy die Water van die Lewe mag gaan soek, want dit was die enigste ding wat hom kon red. "Nee," het die koning gesê. 'Ek sal eerder sterf as om jou in so groot gevaar te plaas soos jy op jou reis moet ontmoet.'

Maar hy het so hard gesmeek dat die koning hom laat gaan het; en die prins het by homself gedink: As ek hierdie water vir my vader terug bring, sal hy my die enigste erfgenaam van sy koninkryk maak.



Toe het hy weggetrek, en toe hy 'n geruime tyd verder gegaan het, kom hy by 'n diep vallei wat met rotse oorhang is; en terwyl hy omkyk, sien hy voor hom op een van die rotse 'n lelike dwergie staan; en die dwerg het na hom geroep en gesê: 'Prins, waarheen so haastig?' 'Wat is dit vir jou, jou lelike kabouter?' het die prins hoogmoedig gesê en ry verder.



Maar die dwerg was woedend oor sy gedrag en het 'n sprokies towerspreuk van ongeluk op hom gelê; terwyl hy op die bergpas gery het, het die bergpas al hoe nouer en nouer geword, en uiteindelik was die pad so nou dat hy nie 'n tree verder vorentoe kon gegaan het nie; en toe het hy gedink hy en sy perd kan om draai en teruggegaan na die selfde pad as wat hy gekom het, toe het hy 'n harde lag om hom gehoor, en het uitgevind dat die paadjie agter hom gesluit was.



Omdat hy vasgekeer was. Hy het probeer om van sy perd af te klim en sy pad te voet te maak, maar weereens het die lag in sy ore gelui, en hy kon nie 'n tree verder gaan nie, en daarom was hy gedwing om betoverd te bly.



Intussen het die ou koning in die daaglikse hoop op sy seun se terugkeer vertoef, totdat die tweede seun uiteindelik gesê het: 'Vader, ek sal die Water van die Lewe gaan soek.' Want hy het by homself gedink: 'My broer is sekerlik dood , en die koninkryk sal vir my val as ek die water kry.'

Die koning was eers baie onwillig om hom te laat gaan, maar het uiteindelik aan sy wens toegegee.



Hy het toe uitgegaan en dieselfde pad gevolg wat sy broer geloop het, en het dieselfde dwergie ontmoet, wat hom op dieselfde plek in die berge voorgekeer het en soos voorheen gesê het: "Prins, prins, waarheen so haastig?" let op jou eie sake, kwaadstoker!' het die prins met veragting gesê en het verder gery.



Maar die dwerg het dieselfde towerspreuk op hom geplaas as wat hy op sy ouer broer geplaas het, en hy was ook uiteindelik verplig om in die hartjie van die berge te bly. So is dit met simpel mense en hul trots, wat aan hulself bo almal dink en te trots is om raad te vra of raad te neem.



Toe die tweede prins so lank weg was, het die jongste seun gesê hy sal die Water van die Lewe gaan soek, en vertrou dat hy binnekort weer sy pa sal kan gesond maak.



Toe het hy vertrek, en die dwergie het hom ook op dieselfde plek in die vallei, tussen die berge, teëgekom en het gesê: 'Prins, waarheen so haastig?' En die prins het gesê: 'Ek is op soek na die Water van die Lewe, omdat my pa siek is en waarskynlik sal sterf: kan jy my help? Dit help om vriendelik te wees, en help my as jy kan!'



‘Weet jy waar dit te vinde is?’ het die dwerg gevra. ‘Nee,’ het die prins gesê, ‘ek doen nie. Vertel my asseblief as jy weet.’
‘Omdat jy vriendelik met my gepraat het en wys genoeg is om raad te soek, sal ek jou vertel hoe en waarheen om te gaan. Die water wat jy soek, spruit uit 'n put in 'n betowerde kasteel; en, jy kan dit veilig bereik.



Ek sal vir jou 'n ysterstaf en twee klein brode gee; slaan die yster deur van die kasteel drie keer met die towerstaf, en dit sal oopgaan: twee honger leeus sal binne lê en gapende na hul prooi, maar as jy vir hulle die brood gooi, sal hulle jou laat verbygaan; haas dan na die put, en neem van die Water van die Lewe voor die klok twaalf uur slaan; want as jy langer bly, sal die deur vir altyd vir jou toesluit.'



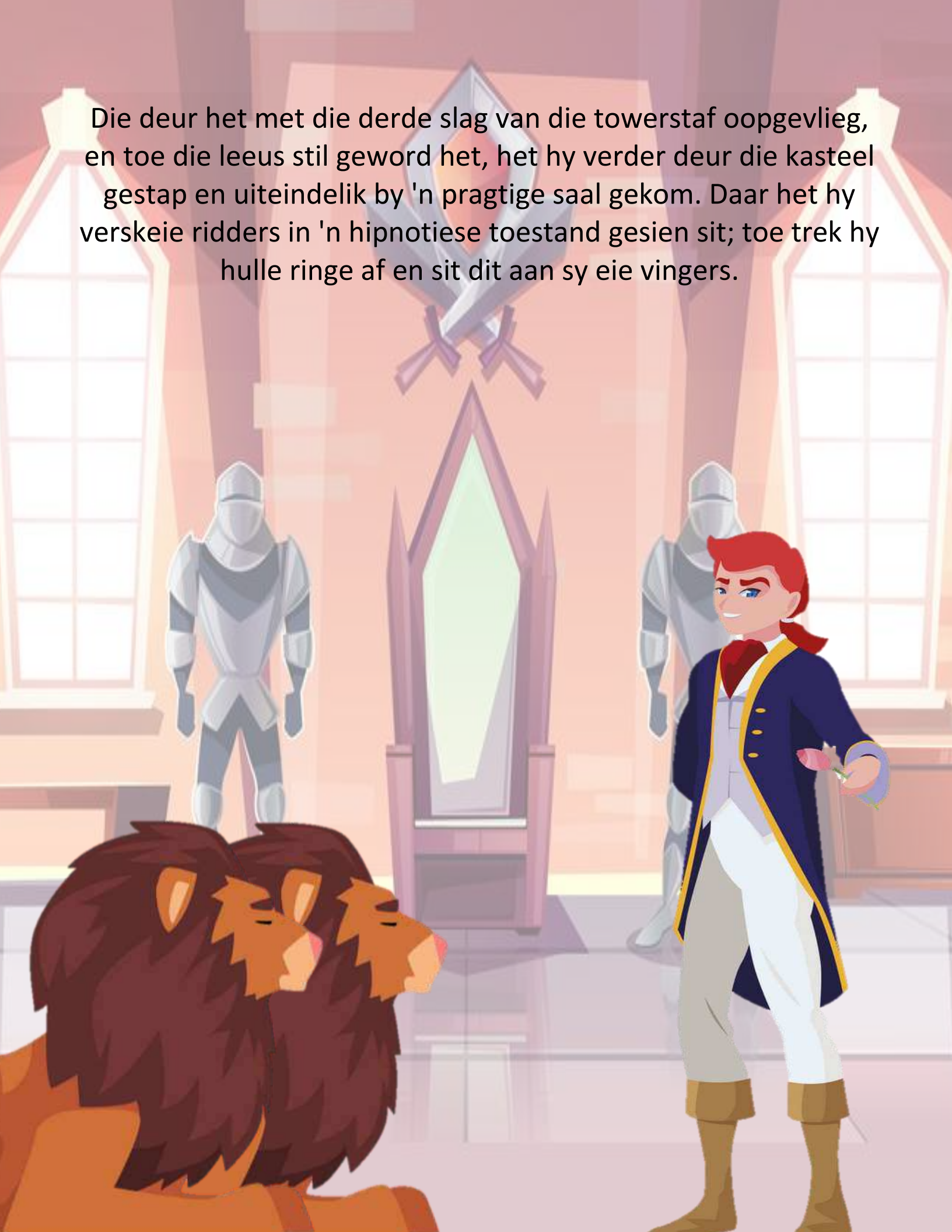
Toe het die prins sy vriend bedank vir sy vriendelike hulp, en die towerstaf en die brood geneem en aan en aan gereis, oor die see en oor land, totdat hy gekom het waar sy reis geëindig het...



... en het alles gevind soos die dwerg hom gesê het.



Die deur het met die derde slag van die towerstaf oopgevlieg, en toe die leeu stil geword het, het hy verder deur die kasteel gestap en uiteindelik by 'n pragtige saal gekom. Daar het hy verskeie ridders in 'n hipnotiese toestand gesien sit; toe trek hy hulle ringe af en sit dit aan sy eie vingers.



In 'n ander kamer het hy 'n swaard en 'n brood op 'n tafel gesien, wat hy ook geneem het.



Hy het verder aan gegaan en by 'n kamer gekom waar 'n pragtige jong dame op 'n rusbank gesit het; en sy het hom met blydschap verwelkom en gesê: as hy haar sou bevry van die towery wat haar gebind het, sou die koninkryk syne wees as hy oor 'n jaar sou terugkom en met haar trou.

Toe vertel sy vir hom dat die put wat die Water van die Lewe gehou het, in die paleistuine was; en hom beveel om gou te maak en hy moet teken wat hy wou hê voordat die klok twaalf uur slaan.



Hy het verder geloop, en terwyl hy deur die pragtige tuine gestap het, het hy op 'n heerlike skaduryke plek gekom waar 'n rusbank gestaan het; en hy dink vir homself, terwyl hy moeg voel, dat hy vir 'n rukkie sal rus en na die lieflike tonele rondom hom sal kyk. Toe het hy gaan lê, en die slaap het onverhoeds op hom geval, hy het nie wakker geword voor die klok kwart voor twaalf geslaan het nie.



Toe spring hy verskriklik bang van die rusbank af, hardloop na die put, vat 'n beker wat by hom gestaan het en maak dit vol water en haas hom om betyds weg te kom. Net toe hy by die yster deur uitgegaan het, het dit twaalf uur geslaan, en die deur het so vinnig op hom geval dat dit 'n stuk van sy hakskeen afgebreek het.



Toe hy homself veilig bevind het, was hy verheug om te dink dat hy die Water van die Lewe gekry het; en terwyl hy op pad huiswaarts was, het hy by die klein dwergie verbygegaan, wat, toe hy die swaard en die brood gesien het, het hy gesê: 'Jy het 'n edele prys gekry; met die swaard kan jy met 'een slag 'n hele weermag doodmaak, en die brood sal jou nooit in die steek laat nie.'



Toe dink die prins by homself: 'Ek kan nie huis toe gaan na my pa sonder my broers nie'; daarom het hy gesê: 'My liewe vriend, kan jy nie vir my sê waar my twee broers is nie, wat op soek was na die Water van die Lewe voor my wat nooit teruggekom het nie?'

Ek het hulle opgesluit deur 'n betowering tussen twee berge,' het die dwerg gesê, 'want hulle was trots en het hulle sleg gedra, en verag om raad te vra.'



Die prins het so hard vir sy broers gesmeek dat die dwerg hulle uiteindelik vry gemaak het, hoewel onwillig, en het gesê: Pasop vir hulle, want hulle het slegte harte.'



Sy broers was egter baie verheug om hom te sien, en het hulle alles vertel wat met hom gebeur het; hoe hy die Water van die Lewe gevind het en 'n beker vol daarvan geneem het; en hoe hy 'n pragtige prinses bevry het van 'n towerkrag wat haar gebind het; en hoe sy besig was om 'n hele jaar te wag en dan met hom te trou en aan hom die koninkryk te gee.



Toe hulle al drie saam verder gery het en op pad huis toe is het hulle by 'n land gekom wat verwoes was deur oorlog en 'n vreeslike hongersnood, daar was gevrees dat almal weens gebrek moes sterf.



Maar die prins het die brood aan die koning van die land gegee, en sy hele koninkryk het daarvan geëet. En hy het die wonderlike swaard vir die koning geleen, en hy het die vyand se weermag daarmee verslaan; en so was die koninkryk weer in vrede en oorvloed. Op dieselfde manier het hy bevriend geraak met twee ander lande wat hulle op hul pad verbygesteek het.



Toe hulle by die see aan gekom het, het hulle in 'n skip geklim en tydens hul vaart het die twee oudstes vir hulleself gesê: Ons broer het die water wat ons nie kon gekry het nie, daarom sal ons vader ons verlaat en hom die koninkryk gee, maar dit is ons reg'; hulle was dus vol afguns en wraak, en het saam ooreengekom hoe hulle hom kon verwoes.



Toe het hulle gewag totdat hy vas aan die slaap was, en die Water van die Lewe uit die beker gegooi en dit vir hulleself geneem en vir hom in plaas daarvan bitter see water gegee.



Toe hulle aan die einde van hul reis gekom het, het die jongste seun sy beker na die siek koning gebring, sodat hy dit kon drink en gesond kan word. Hy het egter skaars die bitter seewater geproe toe hy selfs erger geword het as voorheen.



Toe het die twee oudste seuns ingekom en het die jongste die skuld gegee vir wat hulle gedoen het; en het gesê dat hy hulle vader wou vergiftig het, en dat hulle die Water van die Lewe gevind het en dit saamgebring het. Hy het skaars van die water begin drink wat hulle vir hom gebring het, hy het gevoel hoe die siekte hom verlaat het en hy was weer so sterk en gesond soos in sy jonger dae.



Toe het hulle na hul broer gegaan en vir hom gelag en gesê:
‘Wel, broer, jy het die Water van die Lewe gevind, het jy? Jy
het die moeilikheid gehad en ons sal die beloning kry. Bid,
met al jou slimheid, hoekom jy nie daarin geslaag het om jou
oë oop te hou nie?’

Volgende jaar sal een van ons jou pragtige prinses weg vat as
jy nie oppas nie. Jy moet liever niks hieroor vir ons vader sê
nie, want hy glo nie 'n woord wat jy sê nie; en as jy stories
vertel, sal jy jou lewe verloor in ‘n winskoop; maar as jy stil
bly, sal ons jou laat gaan.’



Die ou koning was nog baie kwaad vir sy jongste seun, en het gedink dat hy werklik bedoel het om sy lewe weg te neem; daarom het hy sy hof bymekaar geroep en hulle gevra wat gedoen moet word, en almal het saamgestem dat hy die doodstraf moet kry.



Die prins het niks geweet van wat aan die gang was nie, tot eendag, toe die koning se hoof jagter saam met hom gaan jag het, en hulle saam alleen in die bos was, het die jagter so bedroef gelyk dat die prins gesê het: 'My vriend, wat is die probleem?' "Ek kan dit nie durf vir jou sê nie," het hy gesê.

Maar die prins het baie hard gesmeek en gesê: Vertel my net wat dit is, en moenie dink ek sal kwaad word nie, want ek sal jou vergewe.'



'Ai!' het die jagter gesê; 'die koning het my beveel om jou te skiet.' Die prins het hiermee begin en gesê: 'Laat my lewe, en ek sal met jou klere ruil; jy moet my koninklike jas neem om vir my pa te wys, en gee jy vir my jou armoedige een.' 'Met my hele hart,' het die jagter gesê; 'Ek sal baie bly wees om jou te red, want ek sou jou nie kon geskiet het nie.' Toe neem hy die prins se jas, gee hom die armoedige een en gaan weg deur die bos.



'n Ruk daarna het drie groot ambassades na die ou koning se hof gekom, met ryk geskenke van goud en edelgesteentes vir sy jongste seun; hulle was almal gestuur van die drie konings aan wie hy sy swaard en brood geleen het, om hulle van hul vyand te verlos en hul volk te voed.



Dit het die ou koning se hart geraak, en hy het gedink dat sy seun dalk nog onskuldig was, en het vir sy hof gesê: 'Ag, as my seun nog gelewe het! hoe bedroef dit my dat ek hom laat doodmaak het!' 'Hy leef nog,' het die jagter gesê; en ek is bly dat ek my oor hom ontferm het, ek het hom in vrede laat gaan en sy koninklike mantel huis toe gebring.'

Hierop was die koning oorweldig van vreugde en het dit in sy hele koninkryk bekend gemaak dat as sy seun na sy hof moet terugkom, hy het hom vergewe.



Intussen het die prinses angstig gewag totdat haar bevryder sou terugkom; sy het 'n pad laat maak wat na haar paleis gelei het, alles van blink goud; sy het vir haar koninklike beamptes gesê dat wie okal op 'n perd gekom het en reguit tot by die poort daarop gery het, haar ware minnaar was; en dat hulle hom moet inlaat; maar elkeen wat aan die een kant daarvan gery het, moet seker wees dat dit nie die regte een was nie; en dat hulle hom dadelik moet wegstuur.



Die tyd het gou aangebreek dat die oudste broer gedink het dat hy so gou as moonlik na die prinses sou gaan en vir haar sê dat hy die een is wat haar vry gemaak het en dat hy haar as vrou wil hê saam met die koninkryk.



Toe hy voor die paleis kom en die goue pad sien, stop hy om daarna te kyk, en hy het by homself gedink: 'Dit is jammer om op hierdie pragtige pad te ry'; daarom draai hy opsy en ry aan die regter kant daarvan.



Maar toe hy by die poort kom, en die wagte het gesien waste pad hy geneem het, het die wagte vir hom gesê: Hy kan nie wees wie hy sê hy is nie en moet aangaan met sy besigheid.



Die tweede prins het kort daarna op dieselfde opdrag vertrek; en toe hy by die goue pad aan gekom het, het sy perd net een voet daarop gesit, en hy het gestop om daarna te kyk en hy het baie mooi gedink en vir homself gesê: 'Wat 'n jammerte dat enigiets hier op moet trap!' Toe draai hy ook opsy en ry aan die linkerkant daarvan.



Maar toe hy by die poort aan gekom het, het die wagte weereens gesê dat hy nie die ware prins is nie, en dat hy ook moet weggaan oor sy saak, en hy het weg gegaan.



En toe die volle jaar verby was, het die derde broer die woud waarin hy weg gekruip het, uit vrees vir sy vader se woede verlaat en sy verloofde bruid gaan soek. Hy het verder gereis, en die hele pad aan haar gedink hy het so vinnig gery dat hy nie eers gesien het waaruit die pad gemaak was nie, maar hy het met sy perd reguit daaroor gegaan ...



... en toe hy by die poort aankom, het die deure oopgevlieg, en die prinses het hom met blydschap verwelkom en gesê dat hy haar verlosser was en dat hy nou haar man en heer van die koninkryk moet wees.

Toe die eerste vreugde by hulle ontmoeting verby was, het die prinses hom vertel dat sy gehoor het dat sy pa hom vergewe het, en van sy wens om hom weer by die huis te hê: so, voor sy troue met die prinses, het hy sy pa gaan besoek, en hy het haar saam neem.



Toe vertel hy hom alles; hoe sy broers hom bedrieg en beroof
het, en tog dat hy al daardie onreg gedra het vir die liefde
van sy vader.



Die ou koning was baie kwaad en wou sy goddelose seuns
straf, maar hulle het ontsnap en in 'n skip geklim en
weggevaar oor die wye see, waarheen hulle gegaan het, het
niemand geweet nie en niemand het omgegee nie.



En nou het die ou koning sy hof bymekaar gemaak en al sy koninkryke gevra om die bruilof van sy seun en die prinses te kom vier. Jonk en oud, edel en edelman, sagmoedig en eenvoudig, het dadelik op die aanskrywing gekom; en tussen almal het die vriendelike dwerg ook gekom.



En die bruilof is gehou, en die vrolike klokkies lui.

En al die goeie mense het gedans en gesing,

En smul en baljaar ek kan nie sê hoe lank nie.

Die Einde





THINK

DIGITAL ACADEMY

